



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 409/2025-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ing. Mikulášom Práznovszkym, CSc., advokátom, Bočná 26, Nové Zámky, proti upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 Pz 348/24/1000-8 z 11. októbra 2024, uzneseniu Krajskej prokuratúry v Trenčíne č. k. 4 KPt 642/21/3300-95 z 25. júla 2024, záväznému pokynu Okresnej prokuratúry Považská Bystrica č. k. Pv 469/23/3306-5 z 8. septembra 2023 a uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Prievidza ČVS: ORP-564/1-VYS-PD-2023 z 29. septembra 2023 takto

### r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### O d ô v o d n e n i e :

#### I.

#### Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Pz 348/24/1000-8 z 11. októbra 2024 (ďalej len „namietané upovedomenie“), uznesením krajskej prokuratúry č. k. 4 KPt 642/21/3300-95 z 25. júla 2024 (ďalej len „uznesenie prokurátorky“), záväzným pokynom okresnej prokuratúry č. k. Pv 469/23/3306-5 z 8. septembra 2023 (ďalej len „záväzný pokyn“) a uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Prievidza ČVS: ORP-564/1-VYS-PD-2023 z 29. septembra 2023 (ďalej len „uznesenie vyšetrovateľa“). Ďalej v ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhuje, aby označené uznesenia orgánov činných v trestnom konaní zrušil a priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe záväzného pokynu okresnej prokuratúry (ktorému predchádzal pokyn prokurátorky krajskej prokuratúry) bolo uznesením vyšetrovateľa začaté trestné stíhanie a sťažovateľovi vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej

a zverenej osoby. Sťažnosť sťažovateľa uplatnená proti uzneseniu vyšetrovateľa bola zamietnutá ako nedôvodná uznesením prokurátorky krajskej prokuratúry. Návrhu sťažovateľa na postup podľa § 363 ods. 1 a nasledujúcich Trestného poriadku (návrh na zrušenie uznesenia vyšetrovateľa a uznesenia prokurátorky krajskej prokuratúry) adresovanému generálnej prokuratúre nebolo vyhovené, o čom bol sťažovateľ informovaný namietaným upovedomením generálnej prokuratúry.

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti formuluje tvrdenie o nezákonnosti uznesenia vyšetrovateľa, ktorým mu bolo vznesené obvinenie, argumentujúc, že toto bolo vydané na základe záväzného pokynu okresnej prokuratúry, keď podľa mienky sťažovateľa neexistuje žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by oprávňovalo prokurátora vydať pokyn na vznesenie obvinenia konkrétnej osobe. Sťažovateľ takisto dôvodí nezákonnosťou uznesenia prokurátorky krajskej prokuratúry (o zamietnutí sťažnosti uplatnenej proti uzneseniu vyšetrovateľa), kde namieta, že o sťažnosti rozhodla prokurátorka krajskej prokuratúry v zastúpení krajskej prokurátorky (krajskej prokuratúry), a nie samotná krajská prokurátorka.

## III.

### Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v trestnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [(ďalej len „zákon o ústavnom súde); obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 149/04, II. ÚS 137/2019, II. ÚS 386/2019, II. ÚS 124/2021, II. ÚS 428/2021, II. ÚS 257/2021].

5. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania. Pokiaľ by ústavný

súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

6. Ústavný súd poukazuje v prvom rade na § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku, podľa ktorého v rámci preskúmania podanej obžaloby samosudca obžalobu odmietne a vráti vec prokurátorovi, ak zistí závažné procesné chyby. Ďalej poukazuje na § 306 a nasledujúce Trestného poriadku, podľa ktorých je opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie, pričom obžalovaný ako osoba oprávnená podať odvolanie proti výroku rozsudku, ktorý sa ho priamo dotýka, môže toto odvolanie podať pre nesprávnosť výroku, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba. V nadväznosti na to možno odkázať na ustanovenia § 321 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorých odvolací súd zruší napadnutý rozsudok pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výkonom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby.

7. Z citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že skutočnosti namietané sťažovateľom o prípadnej nezákonnosti vzneseného obvinenia potenciálne zakladajú (poznámka: nie bez ďalšieho preukazujú) dôvod na odmietnutie obžaloby a prípadne podanie odvolania. Platná právna úprava trestného konania teda sťažovateľovi umožňuje v nasledujúcich štádiách trestného konania v rámci uplatnenia práva na obhajobu domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany svojich označených práv pri preskúmaní obžaloby a prostredníctvom riadneho opravného prostriedku – odvolania, kde je konajúci súd, prípadne odvolací súd oprávnený a povinný preskúmať opodstatnenosť tvrdení sťažovateľa o prípadnej nezákonnosti vzneseného obvinenia.

8. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ má v systéme trestného konania k dispozícii účinný prostriedok na dosiahnutie ochrany svojich práv. Za týchto okolností nie je daný dôvod, aby ústavný súd vstupoval v danej fáze do prebiehajúceho trestného konania vo veci sťažovateľa a neprípustne si tak predčasne uzurpoval právomoc iných orgánov verejnej moci. Ústavný súd pripomína, že nevyužitie označenej možnosti ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy).

9. Vychádzajúc zo všetkých uvedených čiastkových záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako neprípustnú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietol.

10. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 26. augusta 2025**

**Luboš Szigeti**  
**predseda senátu**